ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Ὁ γάμος στὴν Αὐστραλία, ὅπου ὑπάρχουν ἀκόμα ἡμάγριες φυλές, δὲν γίνεται ὅπως στὰ μέρη τὰ δικά μας, ἀλλ' εἶνε συνδεδεμένος μὲ μερικὰ πραγματικῶς περίεργα ἔθιμα.

Ὁ Αὐστραλὸς ποὺ ἔχει κόρη στὸν καιρὸ τῆς παντρειᾶς, διαλέγει ὁ ἴδιος τὸν γαμπρό του, ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰ εἶναι παραπάνω ἀπὸ ἕντεκα ἢ δώδεκα χρονῶν. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὁ γαμπρὸς μεταβάλλεται σὲ δοῦλο τοῦ πεθεροῦ του κι' ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ φέρνη καὶ ἄγριο κυνήγι.

Ἐπὶ τέλους ἔρχεται κι' ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος συνίσταται στὴν ἑξῆς ἁπλουστάτη καὶ παράξενη διατύπωσι :

Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς γαμηλίου τελετῆς, ὁ γαμπρὸς τοποθετεῖται πάνω σ' ἕνα χοντρὸ δερμάτινο στρῶμα καὶ ὁδηγεῖται ἀπὸ φωμαλέους πολεμιστὰς τῆς γενεᾶς του στὸ γειτονικὸ δάσος. Ἐκεῖ, οἱ πολεμισταί, κρατοῦντας σφιχτὰ τὶς ἄκρες τοῦ στρώματος, ἀρχίζουν μὲ ρυθμικὲς κινήσεις νὰ πνάζουν τὸν γαμπρὸ στὸν ἀέρα καὶ νὰ τὸν δέχουνται πάλι πάνω σ' αὐτό.

Ἂν σιωθῆ ὅμως νὰ τοὺς ξεφύγη καὶ νὰ πέση κάτω, τότε ὁρμᾶ ἐπάνω του ὁ παρεκτρισκόμενος πεθερός του, ὁ ὁποῖος κρατάει ἕνα χοντρὸ ραβδὶ καὶ τὸν φιλοδωρεῖ μ' ἀρκετὲς ξυλιὲς στὴν πλάτη του, λέγοντας :

— Πάρε κι' αὐτὴν γιὰ νὰ θυμᾶσαι ὅταν παντρευτῆς νὰ μοῦ φέρνης κυνήγι !....

Ἀφοῦ τελειώσει ἡ κομψοσυρμαγκικὴ αὐτὴ σκηνή, ὁ γάμος θεωρεῖται.... λήξας καὶ ὁ.... χειροτονηθεὶς γαμπρὸς μπορεῖ νὰ σεξιδῆ μαζὺ μὲ τὴ γυναίκα του.

Ἀλλὰ καὶ στὸ διαζύγιο στὴν Αὐστραλία ἀνακατεύεται ὁ πεθερός.

Ὅταν δηλαδὴ ὁ πεθερὸς ἰδῆ ὅτι ὁ γαμπρός του δὲν τοῦ φέρνει ἀρκετὸ κυνήγι, τὸν πάνει ἀπὸ τ' αὐτὶ καὶ, χωρὶς ἄλλες ἐξηγήσεις, τὸν διώχνει γιὰ πάντα ἀπ' τὸ σπίτι του. Κατόπιν παντρεύει τὴ θυγατέρα του μὲ τὸν πρῶτο ἐπιφήμιο γαμπρὸ ποὺ θὰ τοῦ παρουσιασθῆ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποπομπὴ τοῦ πρώτου.

Ἐκεῖνες ὅμως, ἡ ὁποῖες βρίσκονται σὲ ἀξιοδάκρυτη θέσι στὴν Κίνα εἶνε ἡ.... χῆρες.

Ὅταν ἕνας ἄνδρας πεθάνη, ἡ γυναίκα του καταδικάζεται σὲ ἀπόλυτη σιωπὴ καὶ ἀποχρεοῦται νὰ μείνη ἐν ἀφασίᾳ ὅσον καιρὸ θὰ διαρκέση ἡ τελετὴ τῆς κηδείας τοῦ μακαρίτη. Ἀλλὰ ἡ τελετὴ αὐτὴ ἔχει τόσο πολλὲς διατυπώσεις, ὥστε μπορεῖ πολλὲς φορὲς νὰ διαρκέση καὶ... τρία χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του !...

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ ἀπαρηγόρητη χήρα πρέπει νὰ εἶναι ἐντελῶς σιωπηλή, γιατὶ ἂν μιλήση, τιμωρεῖται μὲ θάνατο. Ἔτσι ἡ Αὐστραλιανὲς χῆρες ἀσκοῦνται κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ στὴν.... παντομίμα κι' ἐκφράζουνται μὲ μορφασμοὺς καὶ μὲ χειρονομίες, σὰν νὰ εἶνε κωφάλαλες !....

Συμβαίνει ὅμως κάποτε καὶ τὸ ἑξῆς παράδοξο : Μερικὲς ἀπ' αὐτές, ὕστερ' ἀπὸ τόση σιωπή, ξεμαθαίνουν νὰ μιλοῦν καὶ παραμένουν ἄφωνες σ' ὅλη τους τὴ ζωή !...

λᾷ μὲ τοὺς Φαναριώτας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τοιαύτας ἀξιώσεις. Ὁ λαὸς δὲν ἀναγνωρίζει ἄλλους ἀριστοκράτας παρὰ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὑπηρέτησαν τὴν χώραν κατὰ τὸν μεγάλον καὶ σκληρὸν ἀγῶνα των. Αὐτοὶ εἶνε οἱ στρατηγοί, οἱ ναύαρχοι καὶ οἱ κατέχοντες τὰ μεγάλα ἀξιώματα. Ἀπὸ τοὺς Φαναριώτας ὀλίγοι ἐπολέμησαν, ἑπομένως δὲν ἔχουν στρατιωτικὰ ἀξιώματα. Περιορίζονται εἰς μικρὰς θέσεις ὑπαλλήλων, ἑνὸς καθεστῶτος τὸ ὁποῖον καθημέραν μεταβάλλεται εἰς ράκος καὶ ἀναδύει τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα. Ἐν τούτοις πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς, ἔχοντες μικρὰς περιουσίας, ἀπέκτησαν ἄλογα καὶ κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας, φέροντες μπότες μὲ σπιρούνια, παρουσιάζονται ἔφιπποι εἰς τοὺς δρόμους ἀπομιμούμενοι τοὺς Γάλλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὰς παραδόσεις τῆς φεουδαρχίας. Ἀλλ' οἱ κακόμοιροι οἱ Φαναριῶτες δὲν ἔχουν τὰς παλαιὰς αὐτὰς παραδόσεις τῶν Γάλλων. Ἔζησαν καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τὸν ἴδιον ζυγὸν τῶν Τούρκων. Τὰ σπιρούνια δὲ καὶ οἱ μπότες των δὲν εἰμποροῦν ν' ἀντιταχθοῦν εἰς τὰ χρυσᾶ τουζουλούκια καὶ τὴν φουστανέλλα τῶν ἡρωϊκῶν ἀγωνιστῶν. Ἔτσι ἔχουν παραμερισθῆ καὶ εἰς τὴν Αὐλὴν δὲν εἶνε εὐπρόσδεκτοι.»

Αἱ περιγραφαὶ αὗται τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀπὸ ξένους συγγραφεῖς, ἔχουν κάποιαν ἐπιβολήν, προήρχοντο δὲ ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τὴν ὁποίαν ἔδιδεν ἡ ἀποστροφὴ τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας πρὸς τοὺς Φαναριώτας, οἱ ὁποῖοι ἔπαυσαν νὰ μεταβαίνουν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, πιστεύοντες ὅτι ἔτσι θὰ ἔχανεν ἡ λαμπρότης τῶν βασιλικῶν χορῶν.

ΘΕΟΛ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΑΤΩΝ

Εἶνε πιστὸ ζῶο ἡ γάτα; Τί ἀναφέρει ἡ Ἱστορία. Ἡ γάτα τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ. Μέσα στὴ μάχη. Μιὰ γάτα ποὺ σώζει τὴ μικρὴ της κυρία. Ἡ γάτα ποὺ ξεσπιτώθηκε γιατὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῆ ἕναν σκύλο. Ἡ φιλίες μιᾶς γάτας κι' ἑνὸς ἀλέγου. Ἡ γάτα π' ἀγαποῦσε ἕνα.... ποντίκι!..., κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ γάτα δὲν εἶνε τόσο ἀφοσιωμένη στὸν κύριό της, ὅσο ὁ σκύλος. Ὑπάρχουν ὅμως παραδείγματα πολὺ ἀξιόπιστα, τὰ ὁποῖα βεβαιώνουν τὸ ἀντίθετο.

Ἕνας ξένος ἱστορικὸς π. χ., ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν περίφημη πολιορκία τῆς Σεβαστουπόλεως, ἡ γάτα ἑνὸς Γάλλου ἀξιωματικοῦ ἀκολούθησε τὸν κύριό της ἀκόμα καὶ μέσα στὰ χαρακώματα, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ θόρυβο τῆς μάχης καὶ γιὰ τὸν κρότο τῶν τηλεβόλων.

Ἄλλοτε πάλι, μιὰ μικρὴ κοπέλλα πῆρε τὴ γάτα της, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε πολύ, καὶ πῆγε στὴν ἐξοχή. Ὅταν ἔφτασε κάτω ἀπὸ μιὰ βελανιδιά, θέλησε ν' ἀνέβη καὶ νὰ κόψη βελανίδια. Ἀλλὰ καθὼς ἀνέβαινε, γλίστρησε κι' ἔπεσε μέσα στὴν κοιφάλα ποὺ σχηματιζόταν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κορμοῦ τοῦ δέντρου. Τότε, ἡ δυστυχισμένη νέα ἔβαλε τὶς φωνές, ἀλλὰ ποιός νὰ τὴν ἀκούση, ἀφοῦ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν ἔρημο καὶ ἡ φωνές της πνιγόνταν μέσα στὴν κοιλότητα τοῦ κορμοῦ ;

Θὰ πέθαινε λοιπόν, χωρὶς ἄλλο ἐκεῖ μέσα ἀπ' τὴν πείνα, ἂν ἡ γάτα, ἡ ὁποία ἀντελήφθη τὰ διατρέξαντα, δὲν ἔτρεχε ἀμέσως στὸ σπίτι.

Ἄρχισε τότε νὰ νιαουρίζη ἐπίμονα καὶ δυνατὰ τόσο πολύ, ποὺ κατώρθωσε νὰ προσελκύση τὴν προσοχὴ τῶν γονέων τῆς νέας καὶ νὰ τοὺς κάμη νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Ἔτσι τοὺς ὁδήγησε κάτω ἀπ' τὸ δέντρο, μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν φυλακισμένη ἡ μικρή, κι' ἔσωσε τὴν κορία της ἀπὸ βέβαιο θάνατο.

Κάποιος Γάλλος συγγραφεὺς πάλι, εἶχε μιὰ θαυμασία γάτα τῆς Ἀγκύρας, τὴν ὁποία ὑπεραγαποῦσε, ἀλλὰ εἶχε καὶ ἕνα σκύλο, τὸν ὁποῖο ἐπίσης ἀγαποῦσε.

Τὰ δυὸ ζῶα ὅμως δὲν τὰ πήγαιναν καλὰ καὶ ὅλες ἡ προσπάθειες ποὺ κατέβαλλε ὁ συγγραφεὺς γιὰ νὰ συμφιλιώση τοὺς δυὸ ἐχθρικοὺς συνοίκους, ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἐπὶ τέλους ἡ γάτα, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρη τὸν σύντροφό της, προτίμησε νὰ ξεσπιτωθῆ καὶ σὲ διάστημα τριῶν χρόνων δὲν παρουσιάστηκε οὔτε μιὰ φορὰ στὸ σπίτι.

Ἔξαφνα μιὰ μέρα, ἐνῶ ὁ πρώην κύριός της περπατοῦσε μαζὺ μὲ τὴ γυναίκα του στὴν ἐξοχή, εἶδε νὰ ξεπετιέται μέσ' ἀπὸ κάτι θάμνους μιὰ γάτα μὲ μακρυὲς τρίχες καὶ νὰ στέκεται μπροστά του.

Ἀμέσως ὁ συγγραφεὺς ἀναγνώρισε τὴν παλιά του γάτα, ἀλλὰ μόλις ἔκαμε νὰ τὴν πιάση, τὸ περίεργο ζῶο ἐξαφανίστηκε γιὰ νὰ μὴν ξαναδώση πειὰ σημεῖα ζωῆς.

Ἐπίσης δὲν εἶνε σπάνια τὰ παραδείγματα, κατὰ τὰ ὁποῖα μιὰ γάτα συνάπτει φιλία μὲ ἄλλα ζῶα καὶ παραμένει πιστὴ στὸ φιλικό της δεσμό.

Κάποτε μιὰ γάτα ζοῦσε φιλικότατα μ' ἕνα ἄλογο τοῦ ἴδιου σπιτιοῦ καὶ δὲν ἀποχωριζόταν καθόλου ἀπ' αὐτὸ μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἀλλὰ κι' ὅταν τὸ ἄλογο ψόφησε, ἡ ἀπαρηγόρητη γάτα πῆγε καὶ κάθησε ἐπάνω στὸ πτῶμα τοῦ φίλου της κι' ἄρχισε νὰ νιαουρίζη παραπονάρικα.

Οἱ κύριοί της, ἀφοῦ προσπάθησαν τοῦ κάκου νὰ τὴν ἀποσπάσουν ἀπὸ κεῖ, πῆραν τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἔθαψαν μέσα σ' ἕνα λάκκο.

Κατόπιν αὐτοῦ, ἡ γάτα ἐξαφανίστηκε κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες τὴ βρῆκαν νεκρὴ μέσα σ' ἕναν ἀχυρῶνα !...

Ὁ Λουδοβίκος ντὲ Γκραμιὸν διηγεῖται, ὅτι εἶχε μιὰ γάτα, ὀνομαζομένη «Νυχάτη», ἡ ὁποία ἔτρεφε ἰδιαίτερη στοργὴ πρὸς ἕναν.... μικρὸ ποντικό !...

Στὴν ἀρχὴ ὁ ποντικὸς ἐβγαινε ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ πατώματος καὶ περιωριζόταν νὰ τρώη τὰ ψίχουλα ποὺ ἔπεφταν κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Σιγὰ—σιγὰ ὅμως πῆρε περισσότερο θάρρος κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Τότε ἡ γάτα πλησίαζε τὸν ποντικό, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε συνηθίσει πειὰ καὶ δὲν τὴ φοβόταν, κι' ἔπαιζε μαζύ του. Συνήθως ὁρμοῦσε ἐπάνω του, τὸν ἔπιαννε μὲ μεγάλη προσοχὴ στὸ στόμα της καὶ τὸν μετέφερε ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη τοῦ τραπεζοῦ στὴν ἄλλη.

Μόλις τὸν ἄφινε ἐκεῖ, ὁ ποντικὸς ξαπλωνόταν κάτω καὶ προσποιόταν τὸν νεκρό. Ἡ γάτα τὸν ἔπιανε τότε ἐκ νέου καὶ ξανάρχιζε μαζύ του τὸ ἴδιο παιχνίδι, μέχρις ὅτου βαριόταν καὶ τὸν παρατοῦσε.

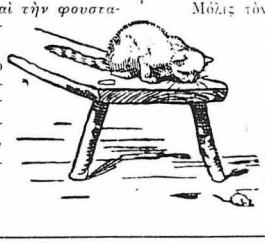

Μιὰ βραδυὰ ὅμως ὁ ντὲ Γκραμιὸν πάτησε ἀπὸ ἀπροσεξία τὸ ποντικὶ καὶ τὸ σκότωσε. Ὁ θάνατος αὐτὸς λύπησε πολὺ τὴν εὐαισθησία γάτα, ἡ ὁποία ὀλόκληρες βραδιὲς καλοῦσε τὸ φίλο της, νιαουρίζοντας μὲ παράπονο !....

Ο.... ΣΥΝΕΡ—ΓΑΤΟΣ